

II. felvonás

Birodalmak háborúja

9. fejezet

Kettő-null az
egérnek

Mialatt a két kardforgató kiment, hogy szembe nézhessen a végzetével, addig meglehetősen csajos viszonyok alakultak ki a Skyranger fedélzetén. Nem volt hapsi, akinek rettegni kelljen az éhes szemeitől, ahogy olyan személy sem, aki már nem láthatta volna a másik testét. Kasumi végre valahára engedhetett a kísértésnek, és póló nélkül mászkálhatott a hajón.

- Mert te a világért se vennél melltartót – mondta egy kicsit rosszallóan Selene.

- Te meg se szólalj! – torpant meg Kasumi. – Ahhoz képest, hogy önagysága mindig igyekszik eltakarni az intim részeit, lassan már többször látom a kebleidet, mint az enyémeget. Hidd el, drágám, a tied hiába vannak plasztikázva, azért mutatnak annyira jól – folytatta a fejevadász. Hazudott, de legalább jól hazudott!

- Egyszer sem láhattad volna őket, ha teljesen véletlenül, nem nyitsz be mindig rossz időben a zuhanyzóba, vagy a kabinomba – tette keresztbe a karját a twi'lek. Fel is állt volna, ha a pilótafülkében lévő „kapitányi” szék nem lett volna olyan kényelmes.

- Azok csak balesetek – rántott vállat a továbbra is egy szál bugyiban lévő Kasumi.

- Szerencséd, hogy nem va... – A nő epikus kontarázását félbeszakította egy hangos lárma. Az érzékelők kezdtek pityegni, tehát most már nincsenek egyedül.

A twi'lek azonnal a kijelzőre szegezte a tekintetét.

- Oó, ez egy kicsit nagyobb, mint...

- Mennyire nagy? – szakította félbe Goran a baljós sejtetés.

- Ennyire – mutatott rá a közvetlenül előttük lévő csillaghajóra Selene.

Kasumi sosem szeretett Keldabe osztályú csatahajót látni. Ezek nagy, robosztus, barna hajók, amelyek erős pajzzsal és tekintélyes tüzerevel rendelkeztek. Ezzel neki még semmi problémája sem lett volna, azonban ott volt az is, hogy ezeket a hajókat nem becsületes mandalori katonák szokták használni... Hanem az utolsó vérmes banditák. Senki sem akar összefutni az ilyen személyekkel.

- Vezesd ki innen a hajót! – kerekedett felül a pillanatnyi döbbenetén Kasumi. Kettejük közül mindig is ő volt a tapasztaltabb, evidens, hogy most ő kezdte osztogatni a parancsokat. Ennek ellenére Selene nem igazán értette a dolgot.

- Te vagy a jobb pilóta. Miért én vezessek? – fordult felé kérdően.

- Én veszek egy pólót! – kiáltotta útközben. *Ha ezek elkapnak minket, akkor minden csodára szükség lesz, hogy ne kezdjenek el „kivételezni” velünk a testünk miatt. Csupasz mellekkel eléjük jönni olyan, mintha ezüsttálcán kínálnád fel magad* – gondolta magában, mialatt a társa megfordította a hajót és iszkolni kezdett vele.

- Remek. Mert egyből az elfogásra kell készülni, és nem a megelőzésre! – vert bele az öklével a műszerfalba Shmir. Semmi logikát nem látott Kasumi döntésében.

Amikor már még jobban bosszankodott volna, valami koppant a Skyranger farán, majd lassulni kezdett a délceg csillaghajó. Nem érte őket komoly szerkezeti kár, a pajzsok sem váltak le – kizárt, hogy ez egy lövés végterméke legyen.

- Mióta használnak vonósugarat ezeken a hajókon?! – kiáltotta hátra a twi'lek.

- Nem szokásuk – felelte szinte gondolkodás nélkül Goran, aztán leesett neki, hogy ezzel mit akar mondani a társa. – Úgy érted... Picsába!

- Sigil nem épített a hajóba valamiféle biztonsági cuccot? – érdeklődött Selene. – Tudod, ami mégiscsak segítene eliszkolni? Vagy valamit, ami a hajó elhagyásában és az utána történő menekülésben van a hasznunkra? Nem? Semmit?

- Végünk van... *De legalább találtam egy pólót* – ismert fel egy pozitívumot Goran. Ám ezt csak gondolatban merte a világ elé tárni.

Mivel már nem lehetett mit tenni, a két fejdázó gyorsan a keze ügyébe kerített minden létező fegyvert, amit elbírt, letelepített egy-két kisebb aknát, majd várni kezdett. Kasumi nem bírt a gyermeki kíváncsiságával, ezért odament az egyik ablakhoz és megnézte a mandalori csillaghajó oldalára írt nevet.

A Constitution – rezzent meg egy pillanatra. *Ismerem ezt a hajót. A Fekete Nap használja, Lochus sejtjéhez tartozik. A kapitánya Gui Mar, egy tökkelütött siniteen, akinek egyszer megmentettem az életét. Ha sikerül szót váltani vele, akkor meggyőzhetem, hogy engedjen el minket, vagy legalább rávehetem egy beszélgetésre a nagyfőnökkel. Akkor meg ő fog elengedni. Heh... Akár még jó napom is lehet.*

Ekkor újabb rázkódás csapott a hajótestbe, olyan volt, mintha egy kalapáccsal vertek volna bele – egy jó nagy kalapáccsal, aminek ólomból van a feje!

- Megjötték a vendégek! – kiáltotta az elkalandozó társának Selene.

Az eredeti terv szerint mindketten a rámpa mögött lévő folyosónál várják be őket, azonban ott nem volt ablak – ezért Goran kénytelen volt odébb menni néhány helyiséggel. Amikor odaért, a kalózkodók már majdnem teljesen lenyitották a leszállórampát – de legalább nem maradt le a „móka” kezdetéről.

Selene két sugárvetővel a kezében várta az első ellenfelet, ő csak egyet kerített a bájos kézfejébe. Mindig is a pontosságot részesítette előnyben a túzerő felett.

- Adjátok fel, akkor megkíméljük az életeteket! – kiáltotta be egy mély hangú férfi.

- Még csak azt kéne! – ordította vissza Selene.

- Várj – mondta félig suttogva Goran. – Talán ki tudom húzni magunkat a csávából, de ahhoz az kell, hogy egyet sem ölünk meg a rohadékokból. Világos?

- Akkor adjuk fel? – rezzent bele a gondolatba Shmir.

- Ez az egyetlen megoldás – felelte a nő. A észérvek sosem szoktak valami hatásosak lenni egy rakás bandita ellen, de még mindig esélyesebb, mint két fejdázósnak végezni egy cirkáló teljes legénységével.

- Biztos vagy benne? – kérdezte meg még egyszer a twi'lek. Valahogy nem akarta elhinni, amit hall, azonban már csak elfogadta a dolgot, amikor másodsorra is rábólintott a társa. Megköszöri a torkát, majd ismét megszólította a Fekete Nap zsoldosait. – Elfogadjuk az ajánlatot. Letesszük a fegyvert!

- He? – hallatszott egy bizonytalan hang. – Ilyen még nem volt... Főnök, most mit csináljunk? – Szinte már a pillanat kínja is átragadt hőseinkre.

- Oké – hangzott végül egy határozottabb felelet a banditáktól. – Bemegyünk. Az összes fegyvereket a padlón akarom látni! Hasaljatok hátratett kézzel a földre! Csak semmi huncutság, csillagaim, máskülönben ennek nagyon rossz vége lesz!

- Rendben – mondta neki Goran, aztán a társa felé fordult. – Tedd, ami mond...

Egy kis időre úgy tűnt, hogy a két fejdázó csak megússza a dolgot, azonban ők művészi módon megfélemedtek arról az aknáról, amit a leszállórampa feléjük eső végére telepítettek. Csak akkor jutott eszükbe ez a „kis” logikai buktató, amikor az egyik jól megtermett bandita... rálépett. A jókora robbanás darabokra tépte a férfi testét, és a rámpát is majdnem működésképtelenné tette.

A két nő balszerencséjére, voltak olyan bátrak, hogy egy kicsit közelebb menjenek a leendő fogva tartóikhoz – hogy nekik könnyebb dolguk legyen. A kis távolságnak, valamint a zsoldosok különös lélekjelenlétének hála, hamar eldőlt a „csata” sorsa. Kasumi és Selene éppen hogy csak feltápáskodtak a földről, amikor négy dühös zsoldos sugárvetője meredt a képükbe. Esélyük sem volt ellenállni.

A nem túl diplomatikus davaroni, akivel az előbb próbáltak tárgyalni, most haragos arccal állt előttük. Mindig is utálta, amikor elveszít valakit egy-két hülye piccsa miatt.

- Most meg kéne ölnöm titeket – kezdte haragosan a szövegét a férfi.

- Csak rajta. Ismerem Guit, akárcsak a főnökét, el sem tudod képzelni, mivel „jutalmaznának” a vérszomjadért – nagyzott egy csöppet Kasumi.

- Gui Mar kapitány meghalt, a fia, Cal Mar kezében van a hajó már egy éve. Még hírből sem hallott rólad, és nagyon nem szereti az emberveszteségeket – felelte Zoiq. – Márpedig, ha ő nem bólint rá a dologra, akkor te soha a büdös életben nem fogsz beszélni Lochussal. Ez azt jelenti, hogy azt csinálunk veled és a barátoddal, amit csak akarunk – mondta gonoszán, aztán vágyakozó tekintettel mérte fel a két nőszemély kecses testét. – Az én legnagyobb örömömről: vannak rosszabb dolgok a halálnál.

Na bazdmeg... – gondolta magában Selene, tudta, hogy Kasumi is így van ezzel.

- Közzétek meg őket! – parancsolta az embereinek Zoiq. – Vigyétek őket a hatos cellablokkba, aztán majd meglátjuk, mennyire élvezik a vendégszeretetünket!

Sokan úgy tartják, hogy az még a halálnál is rosszabb, ami egy ilyen helyen történik a kiszolgáltatott helyzetbe kerülő nőekkel. Azon kívül, hogy mindkét hősünknek hátrabilincselték a kezét, valamint egy-egy szűk, kör alakú energiasejtbe zárták, nem történt komolyabb dolog.

A két fejtámasz egymás melletti cellákba került. Ezt direkt csinálták a zsoldosok, ilyenkor mindig örömmel figyelik a delikvens reakcióját a dologra.

- Gondolom, nem kell elmagyaráznom, hogy hamarosan mi fog történni velünk – törte meg a feszült csendet Kasumi. – Késznek kell lenned rá.

- Erre nem lehet felkészülni – felelte elkeseredetten Shmir. Még egyszer végignézett magán bánatában, tudta, hogy a ilyen banditák ölni is képesek azért, hogy elidőzhessenek egy órát egy hozzá hasonló nővel. – Alighanem én leszek az első, neked több időd van elrendezni magadban a dolgokat, mielőtt...

- Ki fogunk jutni innen, érted? – próbált lelket önteni belé Goran. – Nagyon rossz dolgok fognak történni velünk, amíg ki nem jutunk innen. Most az a dolgunk, hogy ne tudjanak minket összetörni lelkileg. Mert ha hagyod, hogy ez veled maradjon, akkor ez itt történtek az egész hátralévő életedet be fogják szennyezni!

- Ezt nem lehet csak úgy lenyelni – ingatta a fejét a twi'lek. – Van fogalmad róla, hogy hány kiéhezett zsoldos van itt, aki magasról leszarja a lelkivilágodat? Ezek szó szerint egyik kicsodáról fognak minket adni a másikra. Ebből nem lehet...

- Nem törhetnek meg – fordult komolyra a nő arca. – Ha hagyod, akkor ők nyertek, érted?! Te tényleg képes lenni megadni nekik ezt az örömet azok után, ami történni fog veled? Ha ezek... – folytatta volna, ám kemény léptek törték meg a szavát.

- Hogy mulatunk, hölgyeim? – mondta széles mosollyal az arcán Zoiq. Elég nehéz kivenni a mosolyt egy devaroni arcán, ám nála ezt tökéletesen látni lehetett.

- Ezért meg fogsz fizetni – fordult felé Kasumi dacosan. – Nem tudom, hogy mikor, vagy hogyan, de én egyszer ki fogok jutni innen. És akkor bosszút fogok állni azért, ami itt történt velünk. Szóval tudd meg: a pusztá kezemmel fogom kitépni a beledet, ha csak ujjal is hozzányúlsz bármelyikünkhöz is, világos?!

Zoiq erre hangosan röhögni kezdett.

- Ez itt a Fekete Nap. Közvetlen hozzáférésünk van a világ szinte összes tiltott dolgához, olyanokhoz is, amelyek még kísérleti fázisban vannak. A megbízóink jó pénzt ígértek azért, ha kivonjuk a Skyrangert a forgalomból, a legénységéről már semmi különös nem mondtak. Oké, azt mellékelték, hogy Sigilt mindenképpen öljük meg, de ő nem volt ott, és kétlem, hogy ezek után olyan könnyen meg tudnánk találni. Tehát felesleges titeket kihallgatni, ezért szó szerint azt csinálunk veletek, amit csak akarunk...

- Ki volt a megbízó? – törte meg a férfi szavát Selene.

- Az hol érdekel téged? – rántott vállat a devaroni. – Látom, elég tiszteletlen népség vagytok, de nyugi, majd megmutatjuk nektek, mi az a tisztelet. Ahogy azt korábban is mondtam, számos brutális kísérleti csecsebecséhez hozzáférésünk van. Amikor visszaérünk az állomásra, speciális felszerelést fogok szerezni a kordában tartásotokra. Sajnálom, Kasumi, de ti innen sehogy sem fogtok megszökni.

- Mindenki ezt mondja – felelte úgy, mint akit semmi sem állíthat meg. Elvégre a domíniumi börtönből is sikerült kijutniuk. Mi ez a hely ahhoz képest?

- Fenyegetőzz csak – rántott vállat Zoiq. – Én ebből úgy ítélem meg, hogy már épp ideje az első „*tisztelettanuló*” órádra – jelentette ki határozottan, aztán odament Kasumi cellájához és lenyomott néhány gombot az ahhoz tartozó panelen. A sárga energiamező egy pillanat alatt megszűnt, Goran tudta, hogy most semmit sem tehet.

A férfi megragadta a vállánál fogva, majd megindult vele a szemközti folyosó felé.

- Erősnek kell lenned! – szólt utána Selene. Tudta, hogy Kasumi is ezt mondaná neki, és érezte, nemsokára ő is sorra fog kerülni.

Goran már nem tudott utána szólani.

Két percbe sem telt bele, mire Zoiq megtalálta nekik a megfelelő kabint. A karperec miatt Kasumi nem tudott túl sok ellenállást kifejtteni, és tudta, hogy akkor sem érne sokat, ha tehetne valamit az eljövendők ellen.

- Térdre! – parancsolta neki a devaroni.

Goran nem tett semmit, mire a mögé lépett, aztán bele akart markolni a nő hosszú fekete hajába. Kasumi már csak erre várt. Egy gyors lábmozdulattal elgáncsolta a devaronit, aki hitetlenkedve esett a padlóra. Mielőtt még bármit is tehetett volna, a fejtámasz fejbe rúgta, aztán rálépett a nyakára.

- Áhhh... – hörgött fel a férfi, azonban ez nem állította meg a hősünket.

- Bocsi, nem kezelem jól azokat, akik meg akarnak erőszakolni – mondta, aztán egy újabb határozott mozdulattal összeroppantotta a devaroni gégéjét.

Sajnos ezzel csak még nagyobb bajba keveredett.

Most mi van? Te vagy Kasumi Goran. Ez egy fejtámasz neve, nem valami szajháért, aki minden jöttmentet leszop, nehogy kezét emeljenek rá! – szentesítette magában az újabb gyilkosságot. Zoiq tényleg nem tartozott azok közé, akik rászolgáltak az élet jogára. A világ sokkal jobb hely lett nélküle. *Még akkor is, ha ezért kibeleznek...*

Ha van valaki, akinek elég szerencséje van ahhoz, hogy még ezt is megússza, akkor az Kasumi. Elvégre annak gyakorlatilag nulla az esélye, hogy Zoiq ne passzolja le valahol a kulcsokat... És mégis megtörtént a világ legkülönösebb dolga.

Amint a nő sikeresen „*eloldozta*” a béklyóit, rájött, hogy mégis kifutott a szerencséből: a devaroni már elfelejtette magával hozni a sugárvetőjét. Ez azt jelenti, hogy hiába szabad, nagyon nem lesz jó neki, ha kijön ebből a szobából. Azonban ő úgy döntött, mégis megéri kockáztatni. Elvégre inkább lőjék le, minthogy éveken keresztül sorozatos nemi erőszak áldozata legyen. Ezzel bárki egyetértene.

- Mi a fene? – ráncolta a homlokát az ajtóhoz állított duros, amikor egyszer csak kinyílt az ajtó és Kasumi elé lépett, mint valami haragos hercegnő.

- Jó éjt, szivi! – mondta, miközben tiszta erőből állon vágta az őrt. A férfi annyira meg volt döbbenve, hogy elfelejtette elővenni a fegyverét, sőt még arra sem volt kész, hogy kihajoljon a fejtámasz útjába. Azonnal elvesztette az eszméletét.

Az őt fegyverével Goran már valós túlélési esélyekkel kezdhette meg a szökését. Mivel volt benne annyi bajtársiasság, hogy kimentse Selenet a kanos zsoldosok fogságából, ezért a

cellája felé vette az irányt. Jól emlékezett az útra és csak roppant kevés örrel találkozott útközben, ezért hamar odaért.

Két sebes lövéssel végzett az örökkel, csak azért, hogy rájöjjön: itt már minden cella üres. Selene vagy egyedi utat talált a kijutásra, vagy őt is elvitték, hogy kapjon egy kis ízelítőt az „új életéből”.

A francba... A bűdös francba! – gondolta magában Kasumi elkeseredetten. Túlzás lett volna, ha mindketten kiszabadulnak egy órán belül, tehát maradt az, hogy a társával pont az történik, amit vele is meg akartak tenni. Nem tudhatta, hogy őt biztonsági okokból másik cellába vitték (tehát valójában még semmi sem történt vele), ám ha az ismeretében is lett volna ennek, akkor sem kutathatta volna át az egész hajót. Be kellett látnia, hogy kénytelen lesz itthagyni a társát...

Egy olyan képességekkel megáldott tapasztalt fejedelmének, mint Kasumi, nem lehetetlen feladat végigkommandózni magát az egész hajón, azonban most még erre sem volt szükség. Mivel a zokniagyú zsoldosok egyfolytában eltévednek a hajón, ezért mindenfelé ki volt rakva egy térkép a hajótestről, amelyen gyönyörű szépen fel volt tüntetve minden fontosabb rész a hajón. Mint azt Kasumi megtudta, a hatos cellablokktól csak egy köpésre van a négyes hangár. Ott már találhat hajót.

Mivel elég valószínű, hogy a vonósugár még mindig a helyén a tartja Sykrangert, ezért a hajó visszaszerzése ki volt csukva. Olyan járgány kell neki, amelyet akár barátnak is nézhetnek... de ahhoz az kell, hogy ne tudják meg, ki ül benne.

Mivel tőle nem volt karakteridegen egy nő nemű zsoldos elgyepálása, majd a ruhája magára öltése – a mellékhelyiségben igazán nem zavarta őt senki. Így már úgy nézett ki, mint aki egy közülük, ami hatalmas előnyt adott a kezébe.

Mindez egy csapásra szertefoszlani látszott, amikor beért a hangárba, aztán odament az egyik lopott könnyű fregattocskához.

- Hász te meg mit akarssz asszal a hajószal? – förmedt rá az egyik zsoldos. Kasumi még akkor is tudta volna, hogy ez egy trandoshi, ha nem látja a sárga, pikkelyes, robosztus testalkatú lényt. Szerencsére ezeknek nincs túl sok eszük.

- Járőrözés, tudod, kell azt is néha – felelte Goran. *Járőrözni, ezzel a hajóval?! – gondolta magában, enyhén felháborodva a saját ötletétől. Nincs az az Isten, hogy ezt bevegje...*

- Ki aszott rá engeszélyt? – kérdezte sziszegve a túlméretezett gyík.

- A kapitány – felelte a nő úgy, mintha mi sem lenne természetesebb.

- Ész monszd ssak, mégisz ki a kapitász? – jött az újabb kérdés.

- Cal Mar – idézte fel emlékezetből Goran.

- Helyesz, tovább mehessz! – intett neki a férfi.

Innentől kezdve már nem volt olyan nehéz bemenni a hajóba, kirepülni vele a hangárból, aztán elmenni ebből a valóra vált rémálomból. Egyedül csak a lelki terhe nagy az ilyennek. Elvégre hősöknek egyedül kellett lemennie.

Ég veled, Selene... – gondolta magában könnyes szemekkel, amikor meghúzta a gázkart, s a kicsiny hajója tovatűnt a végtelenbe...

Ezalatt egy nem túl vén öregember jókat álmódott a hajóján.

Most egy kicsit sablonos leszek és ott folytatom a történetünket, ahol a múltkor abbahagytam. A kezdeti ambícióim ellenére tényleg nem volt túl sok alkalmam arra, hogy megöljem azt a bandát. Ehelyett inkább másokat, a Jedi Rend további túlélőit hivatott megölni a haragos jellemem. Ahogy teltek a hosszú, javarészt eredménytelen évek, vadászat sikeresebbé tétele szempontjából ideálisnak látszott, hogy magam mellé vegyek egy társat. És ez a partner lett volna Kasumi...

Csak úgy sütött róla, hogy hazudik, amikor tizenkilencnek vallotta magát (később kiderült, hogy valójában huszonegy volt). Nem mintha nem lett volna valami szexi, de sokkal felnőttebben viselkedett, mint egy tizenkilenc éves lányka, aki éppen most veszítette el a családját. Egyébként meglehetősen kellemesnek találtam a fiatal társaságát. Kasumi olyan kis kedves, ártatlan teremtésnek látszott, valójában egy kemény, határozott kiscsaj lakozott benne. Mivel kezdettől fogva tehetséges, tanulékony fiatalnak bizonyult – ezért még a rossz énem is hajlandó volt megtűrni őt, eleinte. Tudom, hogy ez most egy kissé zavaróan hat majd, de nem végig egy énem kezében volt a staféta. Amikor összeálltunk jediket ölni, a gonosz Sigil irányított, kicsivel később pedig már én dirigálhattam a saját testem felett.

Ezalatt inkább a bűnös lelkek becserkészésére törekedtünk, ami eleinte nem akart tetszeni neki, de csak elkapta őt a csapatszellem. Rengeteget tanult tőlem a közös melót alatt, nem csupán a vívótudása csiszolódott vagy a célzása lett mesteri, de fontos dolgokat tudhatott meg a fejvadászokkal kapcsolatban. Három hónappal az összeállításunk (és kettővel az énváltás) után már egy igazi gyilkológép lett. Gátlása nem volt sok, de legalább tudta a jó és a rossz közti különbséget. Én igyekeztem a lehető legpozitívabb irányba terelni a fiatal kis fejét...

Ez egy szép nyári éjszakában teljesedett ki az Alderaanon.

Még mindig élesen emlékszem arra a napra. Egy ródiait kellett elkapnunk, aki addig rimáncodott az életéért, hogy megesett rajta a szívem és (fél óra veszekedés után Kasumival) elengedtük. Soha több nem hallottunk felőle és nem is ez volt a lényeg. Hanem az az este... A Skyrangert egy zöld mezőn raktuk le, amikor megérkeztünk. Még mindig ott volt, amikor távozni akartunk, de valahogy mégsem akart összejönni a dolog. Én már mindent összekészítettem a felszállásra, azonban Kasumi még arra sem vette a fáradságot, hogy feljöjjön a hajóra.

Egy kis ideig vártam, aztán kimentem, mert mégsem akartam elindulni nélküle, ordítani meg már ordítottunk eleget. Kasumi egy dús lombkoronájú fa alatt ült, úgy tűnt, mintha duzzogna, ám valójában a tájban gyönyörködött.

Odamentem hozzá, aztán leültem mellé a puha fűre.

- Mi a baj? Még mindig haragszol rám, amiért elengedtük? – kérdeztem tőle.

- Nem – rázta meg finoman a fejét. A fekete haja alig rezzenet bele a lány fejmozdulatokba.

- Neked van igazad, hiba lett volna megölni.

- Akkor mi a gond? – próbáltam kihúzni belőle valami logikus magyarázatot.

Kasumi nem szólt semmit, csak bús szemekkel nézett alá a tájra. Tudta, hogy el kell mondania, azonban rettentően félt a válaszomtól.

- Ha nem mondd meg, itthagylak – mondtam neki viccesen.

- Oké... – sóhajtott egyet végül. – Ne röhögj ki, de úgyis ki fogsz, de nem... Szóval arra gondoltam, hogy már ismerjük egymás egy ideje, és az elején szúrós voltál, de most már kedves. Sokat tanultam tőled, annyi mindent mutattál... és még abba azt az Erőt is meg akartad értetni velem, meg minden. Fontosak vagyunk egymásnak, eddig is volt köztünk valami kapcsolat, és... – Ekkor belefűlt a szó.

Mivel nem vagyok egy párkapcsolati szakértő, de az Erőn át érezni lehetett, hogy Kasumi lába között bizony megindult egy-két dolog, ezért elég egyértelmű volt, hogy mit akart nekem elmondani. Le akart feküdni velem.

- Értem, hova akarsz kilyukadni – mondtam, amint sikerült megemésztennem a dolgot. – De azt értsd meg, csillagom, hogy mi nagyon nem vagyunk egykorúak. Én negyvenkét éves vagyok, te pedig tizenkilenc – kezdtem magyarázni a dolgot. Ekkor még nem tudtam, hogy valójában hány éves, csupán abban voltam valami retkebiztos, hogy fiatalabbnak mondja magát, mint amennyi. De akárhogy is vesszük a dolgot: – Az apád lehetnék, Kasumi. Téged ismerve, már unokát kéne várnom tőled.

- És? – kérdezte vissza a lány. – Felőlem egészen pirkadatig sorolhatom azokat a boldog házaspárokat, ahol szélsőséges korkülönbség van. Te is tetszel nekem, én is tetszem neked, úgy értem, nem állna a farkad, ha nem. – Oda is nézett hirtelen. – Tegyük egy próbát. Ha szeretjük egymást, akkor az életkor nem lehet akadály... Ha pedig mégsem működnek a dolgok, nos, legalább megpróbáltuk.

- Hát... – vakartam a fejem egy pillanattal. Mivel én voltam az öregebb és a tapasztaltabb, ezért az én feladatomban lett volna, hogy értelmet öntsek a fiatal fejébe. Akár tetszett nekem, akár nem, nekem tisztában kellett lennem vele, hogy neki az a legjobb, ha ma nem történik semmi.

Ennek fényében én úgy döntöttem... Ugyan, ismertek! Ha váratlan lehetőségem nyílik a szexre, akkor én nem tétovázok: megdugom és kész.

Kasumi szóhoz sem jutott a döbbenettől, amikor szájon csókoltam. Nagyon tetszett neki a dolog, mivel ezt újabb és újabb csókok követték. Amikor már kellőképpen belelendültünk a dologba, akkor elkezdtünk leszedni egymásról a ruhát, és én a mező lenge talajára fektettem őt. Kis csapatmunkával megszabadultunk a melltartójától, és én egyből csókolgatni kezdtem a kerekded kebleit. Nem voltak a lehető legnagyobbak, de formára és érzésre épp tökéletesnek bizonyultak.

Hirtelen félővé vált, hogy elélvezek (meglehetősem kielégítetlen állapotban volt, na!), ezért pánikszerűen áttértem a nadrágom gyors letolására. Amíg szabadjára engedtem a lompost, Kasumi tovább csókolgatott, szó szerint nem tudott betelni velem. Végül sikerült eljutnom oda, hogy a bugyijától is megszabadulhattam (ami elszakadt, de szerencsére ezt ő nem vette észre). Amikor ez megtörtént, egy gyors mozdulattal a külső szeméremajakba helyeztem a jó vastag farkamat, ami így a pinájába is bejuthatott. És bizony, csak most kezdődött az igazán jó része...

Úgy felnyomtam neki, hogy csak na, miközben egészvégig csókolgattuk egymást, én elsősorban a melleire mentem, ő pedig az arcomra. Mivel mégiscsak szívósabbnak bizonyultam a kezdetben feltételezettnél, ezért hosszú, csodálatos perceként tartott az aktus. Kasumi a vége felé már nem bírta, sikongatni kezdett az örömtől, a kezeivel pedig olyan intenzitásban karmolásztta a hátamat, hogy a sikerült sebeket vájnia rajta.

Szóval igen, jó volt a szex.

A romantikus kapcsolatunk még hónapokon át tartott. Tudom, hogy ez elég csöpögősen hangzik, de mindketten szerettük egymást arra az időre. Ez az én életem története és egyszer bizony mindenki életében eljön az a pont, hogy beleszeret valakibe. Nekem szerencsém volt, mert ő is viszontszeretett engem... egészen a legújabb énváltásig. A gonosz Sigil egy ideig megtűrte (főleg a szex miatt), de aztán ráakadt Sohta mester nyomára. Mindenképpen egyedül akarta megölni, így hát megállt a Felucián, és a még szendergő Kasumit megfogta, majd kidobta a hajóról.

Szegény egy szál bugyiban és melltartóban volt, s csak akkor ébredt fel teljesen, amikor már koppant egyet a talajon. Láta, ahogy a hajóm elhúz felette, és bizony... Így sikerült elbasznom az életem egyetlen romantikus kapcsolatát. Soha nem ismertem más nőt, aki olyan tökéletes lett volna, mint ő. Azonban ezután már nem is létezett többé olyan, hogy ő. Az a Kasumi Goran, aki én ismertem, megszűnt létezni aznap. Én nem tudom, hogy mi történt vele azon a sártengeren, ám az mindennél bizonyosabb, hogy amikor ő kijött onnan, már nem volt ugyanaz az ember.

Én, mint a tanítója elbuktam, és őt is magával ragadta a kudarcom. Erkölcsstelenné vált, többé már nem számított neki, hogy kit öl meg és kit nem. Amikor rájött, hogy hozzám kerül Annie...

Egy leeső konzervdoboz ébresztette fel hősünket. Sigil még mindig annak az antik kis hajócskának a fedélzetén volt, amivel Darth Arina után eredt. Még úton volt, senki sem tartózkodott mellette, tehát az egész nem lehetett más, mint egy véletlen baleset. Tudta, hogy az Erő az úrnő nyomára fogja vezetni, s bármi is legyen, akkor minden eldől majd kettejük közt – de ez még nem ma lesz.

Addig nincs más dolga, mint folytatni a lábadozást, hogy a lehető legjobb formában járulhasson ismét az ellensége színe elé...

Néhány órával később a Constitution fedélzetén:

Cal Mar kapitány sosem szerette, ha valakit befognak kéjlánynak, és aztán megöli az egyik legjobb emberét, majd kikommandózza magát a hajójáról. Az ilyen tettet mindenképpen meg kell torolni, és ehhez van is egy jó eszköze: Selene.

A twi'leket hátrabilincselte kézzel rángatták a színe elé. Szegény semmit sem tehetett, csak megállt, ahol mondták neki. Mivel Goran szökése után már komolyan vették egy rab fenyegetését, a két jól megtermett ör továbbra is a nő vállán tartotta a kezét. Ő a világeért sem vallotta volna be, hogy úgy fél, mint még soha életében.

- Selene Shmir, már volt annyi „szerencsém”, hogy eljusson hozzánk a neved – lépett közelebb hozzá a kapitány. – Mint láthatod, most fordult a kocka.

A nő nem szólt semmit, a siniteen közelebb ment hozzá, majd a mocskos kezével lassan, rámenősen végigsimította a nő szép arcát. A tekintetén tisztán látszott, mi forog a fejében: „Az enyém vagy, mostantól kezdve azt csinálod veled, amit csak akarok!”

- Tudod, olykor-olykor megesik, hogy keresztbetesz nekünk egy rivális banda, és sikerül foglyul ejtenünk egy-két szebb pipit. A férfiakat általában kivégezzük, elég brutálisan, de legalább véget érnek a szenvedéseik. Ám a nők... Nem kell ecsetelnem, hogy egy ilyen kalóznépség, aki naphosszat csak rabol és gyilkol, mit tesz a női foglyokkal. Én mindig jóvá szoktam hagyni az ilyet, mert itt rengeteg a káros úrmatróz, és nekik bizony időről-időre ki kell elégíteniük az ilyesfajta szükségleteiket...

- Mi az ajánlat? – vágott közbe Selene, erre mindenki csak lesett. – Nem vagyok hülye. Eleinte azt hittem, hogy a szállásodra visznek, mert te akarod először csinálni velem, de te ehelyett a hídra hozattál és szövegetelni kezdted. Akarsz valamit.

- Hm... okos, ahogy sejtettem – dörzsölte meg az állát Cal. – Tekintve, hogy a társad hátraszegett kézzel úgy kitörte az egyik a legjobb emberem nyakát, hogy meg se tudott nyikkanni, úgy gondolom, a partnere is nagy hasznomra lehetne, ha nekem dolgozik – tette fel ebben a formában az ajánlatát.

- Munkát akarsz adni? – döbbsent le egy pillanatra Selene.

- Igen – hangzott a különös válasz. – Nekünk mindig is kellenek a hatékony emberek, akiket akár egyedül is a célpontjaink nyakára tudunk küldeni. Már hallottunk rólad egy-két dolgot, és ha fele olyan jó vagy, mint Kasumi, akkor sokkal többet érünk veled így, mintha csak a többi zsoldos kielégítésére használunk.

- Van választásom? – tudakolta, bár azért már sejtette, hogy nincs.

- Van – vágta rá a férfi. – Senki sem fog kényszeríteni semmire, csupán felvázoljuk a lehetőségeket. Holnap reggel elérjük az állomásunkat a Jabim bolygónál, addig van időd

gondolkodni a dolgon. Ha nem fogadod el, akkor kontrollchipet rakunk az agykérged alá, majd úgy kalibráljuk, hogy senkit ne tudj bántani miatta. Tehetetlen leszel. Miután ez megtörtént, hozzálátunk ahhoz, amit eddig is emlegettem. Mivel a hajón jelenleg nyolcszázharminckettő férfi legénységi tag van, ezért nem fogsz unatkozni. Négy hónapot adok neked, esetleg hatot, mielőtt megölnéd magad. Bár, ha jól dolgozol, akkor talán megtarthatlak magamnak. Úgy talán egy évig is...

- Mindketten tudjuk, hogy nem ezt a „megoldást” fogom választani – vágott közbe ismét a twi'lek. – Szóval hagyjuk a világ legbetegebb elrettentő szövegét és térjünk rá a lényegre – folytatta Shmir. Szerette volna már tudni arról is, amit fog választani fog.

- A zsoldosom leszel, rendes fizetéssel, rendes munkaidővel, saját szállással a hajón belül, és váltig hűséges leszel hozzám – vázolta fel a dolgokat Mar. – Pontosan azt fogod tenni, amit én mondok, ha nem, akkor jön a másik végkifejlet. Ha elfognak, akkor lemondunk rólad, ha viszont szökni akarsz, utánad megyünk, elfogunk, és megint a másik végkifejlet. Mint ahogy az látszik, az egyetlen lehetőség a világ legkegyetlenebb sorsa elkerülésére az, ha megtanulsz bólogatni, és nagyon, de nagyon lelkesen teszed azt. Nincs több önféjűség, nincsenek magánküldetések, te az én emberem leszel, és csak egyetlen parancsolód van: én. Érthető?

- Nekem megfelel – bólintott rá, ahogy azt mondták neki. – Feltéve, ha...

- Nem fognak semmilyen irányú bántalmak érni, amíg hűséges maradsz, ha erre akarsz kilyukadni. Mivel előre láthatóan kétségeid lesznek a választást illetően, ezért az embereim most visszavisznek a celládba, és hagyunk gondolkodni.

- Miért lennének? Ez egyértelmű – rántotta meg a lekkuját a twi'lek.

- Óh, igen, elfelejtettem megemlíteni egy aprócska részletet: a hűség nem egy olyan dolog, amire csak úgy rábólintasz, és megvan. Csak azért mentél bele az ajánlatba, mert nem akard megtudni, hogy mi van a lábam között, ami azt jelenti, hogy kellene fog egy teszt. Valami, amivel megbizonyosodhattok róla, hogy te tényleg követni fogod a parancsaimat. Ezért az első megbízatásod az lesz, hogy hozd elém a barátodat, Kasumit – mondta, s a nő úgy érezte, menten megfagy benne a vér.

- De... – próbált tiltakozni, ám Mal zavartalanul folytatta.

- Keresztbe tett nekünk, meg kell lakolnia érte. Egy lövés a fejbe, és máris meg fogunk szabadulni tőle. Nem fogjuk feleslegesen bántalmazni, ezt megígérem. Ha megteszed, akkor egy lehetsz közölünk, ha nem, akkor maradsz kéjlánynak.